

Punka Karşı Punk Crass

Otobiyografi

Crass

199?-200?

1976'da Punk ilk defa kendini 'do it yourself' mesajını kustuğunda biz farklı yollardan bu işi yapıyorduk zaten. Rotten, Strummer vs. en sonunda yalnız değildik.

Bir grup kurmayı hiçbir zaman ciddi olarak düşünmedik. Basitçe oluverdi. Steve ve Penny (zaten) beraber yazıp, söylüyorlardı. 77'nin yazının başında dilenerek, çalarak ve ödünç olarak bir grup olmak için gerekli araç, gereci toplayabildik. Ve artık bir gruptuk: CRASS

Beş şarkı çalmayı becerdiğimizde konserler başladık ve yola çıktık. Yetersizliğin ve bağımsızlığın kaotik gösterileriydi bunlar. Orada, burada çaldık. Şimdilerin efsanevi club'ü olan Roxy Club'den kovulmuştuk o zamanlar. Onlar akıllı uslu çocuklar istediklerini söylemişlerdi. Gitar ve mikrofonları sikilesi oyuncaklar mı zannediyorlardı?

Şu anda anladık ki önder punklar olan Pistols, Clash söyledikleri gibi değillerdi. Kimseye yardım etmediler; kendilerin başka. Yeni, kolay bir moda başlattılar. Londra'nın trendy caddesi olan King's Road'a geçici bir hayat stili getirdiler. Bunu devrim olarak sundular. Biz ise gene kendi yolumuzdaydık.

Alkolic pusuya rağmen bizler, görevimizin gerçekten alternatif bir müzik yaratma olduğuna karar verdik. Biz daha çok veren bir şeyler yapmak istedik. Tüm bunların ötesinde hayatta kalacak şeyler yapmak istedik. Sahnede verilen sözlerin çoğu caddede unutuluyordu.

Canlandırdığımız en iyi şeyleri taklit eden şarlatanların artmasıyla beraber biraz dışa kapandık ve içip-sıçmaya ara verip kendimizi daha ciddiye almaya karar verdik. Kendini beğenmiş, tavus kuşlarına benzeyen boyalı punklara tepki olarak siyah giyinmeye başladık. Fikirlerimizi anlatmak için el yapımı kağıtlar hazırladık ve bir gazete çıkarmaya başladık...Uluslar arası ilahi. (International anthem)

77/78'in uzun süren yalnız kışında White Lion ve Putney'de onlar çalarken dinleyicilerin çoğunu Uk Subs; onlar çalarken de seyircilerin çoğunu biz oluşturuştuk. Bu zaman zaman umut kırıcı olsa da genellikle eğlenceliydi. Her şey sıkıcı ve kötü gitmeye başladığında Charley Harper'in punk'ın insanların müziği devrimci bir müzik olduğuna tam inancı ve hevesi bize ilham veriyordu. Mc'laren ve yandaşları bunu asla hayal edememişlerdi.

Konserlerimiz vahşi ve düzensizdi. Şarkının yarısına geldiğimizde her birimizin farklı şarkılar çaldığını yeni fark ediyorduk. Bütün bu kaosa rağmen ortada kocaman bir eğlence vardı. Kimse çayında süt olmadığı için inlemiyordu ve kimse Bakunin'den monologlar nasıl okuduğumuzda

sıkılmışa benzemiyordu, kimse anarşi ve barışın nasıl bağdaştırıldığını merak etmiyordu.

Fikirler açıldı ve kendi yaşantımızı kendimiz yaratıyorduk. Bunlar güzel yıllardı ta ki yarattığımız özgür alternatifler dar kafalı kurallar yığını haline dönüşene dek. Gerçek punk dediğimiz şeyin anektotlara sıkışıp kalmasına kadar. Bir kere Rock Against Racism¹ konserinde çaldık. Bu konserde çaldığımız için bize para ödenen tek show'du. Biz adama "Bu parayı olay için kullan" dedik. Adam bize "Olay bu" dedi. Bir daha para da almadık.

78 yazının sonuna doğru Pete Sennet -Small Wonder Records- bizim bir demo kaydımızı dinleyip beğendiğini söyledi. Bir single çıkartmak istiyorduk. Hangi şarkı olacağına karar veremedik. Böylece yaptığımız bütün bir 45'liğe doldurduk. Adını "Feeding of Five Thousand"² koyduk. Çünkü 5000 basabildiğimiz en büyük rakamdı.

Müzik basını ise albümden ve bizden nefret etti. British Rock tarihinin en etkileyici gruplarından biri olduğumuzu iddia etmek çok abartılı olmaz. Evet müziği çok fazla etkileyemedik ama sosyal olaylar üzerindeki etkimiz gerçekten büyüktü. En başından beri müzik basını bizi görmezlikten geldi. Ancak koşullardan dolayı bazen istemiyerek de olsa bize kredi veriyordu. Aslında bu çok basit ticari mantık: eğer sen onların oyununu oynamazsan; onlar da seninkini oynamaz. İnsanlar sadece grupların kasetlerini almıyorlar. Aynı zamanda medyaya da para ödüyorlar. Şarlatanlar hayal edemeyeceğimiz kadar derine yayılmışlardı

Bununla birlikte tehlike olduğumuzu farkedince ilk teklifler düşmandan geldi: Mr. Big bizi ucuz şarap ve 50 000 pound'a satın almak istedi. Bize Purkey's Packac'e katılmamızı önerdi. Ve eğer kendisiyle anlaşmazsak asla başarıya ulaşamayacağımızı söyledi. Bu reddettiğimiz bir sürü tekliften biriydi. Jimmy Pursey hakkında çok fazla bir şey duymadık sonradan.

79 ilkbaharında Feedin' geldiğinde; ilk şarkı (The Sound of Free Speech) biraz yavaştı. Asylum ve Shaved Woman ile bir 45'lik haline getirdik; hatta kapağını bile evde kendimiz yapmıştık. Halktan gelen şikayetler üzerine, polis dükkanlara baskın yaptı. Biz de Scotland Yard'ı ziyaret etmek zorunda kaldık. Orada çay içerek öğleden sonramızı geçirdik. Serbest bırakıldığımızda bize bir not yazmışlardı: "Şimdi serbestsiniz, artık uslu

¹ Rock Against Racism: Clash'ın Felon'da katıldığı bir dizi anti-faşist gösteri

² Feeding Of Five Thousand: 5000 kişiyi beslemek

durun.” Gibilerinden bir şeydi. Doğamızda olan özgürlük, uslu durmamıza engel oldu. Şimdiye kadar da polisle sürekli muhatap olduk.

Bu zamana kadar katıldığımız tek radyo programı John Peel’in programıydı. Ondan sonra da bir dizi show’a katıldık. Bütün bunlar bizim BBC’nin kara listesine girmemiz için yeterli olmuştu. Tabi ki FolkLand hakkındaki

muhalif gözlemlerimizde BBC’yi sıkıştıran muhafazakarlar için kabul edilmezdi. Basın bizim için haydutlar diyordu. Bizi yok etmeye çalıştılar. Biz ise logomuzun yanında birde anarşist simge kullanmaya başladık. Bu simge yuvarlak içinde birde anarşist simge kullanmaya başladık. Bu simge yuvarlak içinde bir A idi,o zamanlar belli yerlerin dışında kullanılmazdı. Bizim simgemizde önce ceketlerin arkasına, badges olarak; sonra duvarlarda vs. kullanıldı. Yavaş yavaş tüm ülkeye yayıldı. Oradan da birkaç yıl içerisinde tüm dünyaya. Rotten kendini anarşist olarak gösteriyordu. Ama Anarşizmi milyonlarca insan için popüler bir harekete dönüştüren bizlerdik.

Yaptığımız işin gerçek etkisi Rock’n Roll’la sınırlı kalmadı. “Gates of Greenhem’den Berlin duvarına,”Stop the City hareketinden Polonyadaki underground konserlere kadar; binlerce insanı kapsıyordu. Bizim anarkopisifizm anlayışımız punkla eşanlamlı olmuştu. Ve bu tamamıyla kendikliğinden olmuştu.

77’nin başlarında Londra’nın merkezinde bir “grafiti duvarı” yaptık. Fight war ve Stuff your sexist shit gibi radikal mesajlarımızı yazdık. İngiltere’de bu türdeki ilk çalışmaydı. Ve bu ilham ile koca bir harekete dönüşmüştü. Ancak şu anda bunun trip-hop’çuların elinde amerikan kültürünü yansıtmaktan dolayı üzgünüm.

Sprey boya ile elde ettiğimiz bu başarıımızdan dolayı bir sonraki albümün ismini “Stations Of The Crass”³ koyduk. Kapakta da grafitisini bizim yaptığımız bir istasyondan çekilmiş fotoğraf vardı.

Small Wonder records’tan Pete (dükkana çizdiklerimizden dolayı) poli,sin sık sık gelmesinden bıkmıştı. Biz de borç para alarak Stations...” kendimiz çıkardık. Ve oldukça iyi sattı. Elde ettiğimiz parayla kendi plal şirketimizi kurduk. Crass Records.. Zounds’tan bir 45’lik ile işe başladık. Bu daha sonra insanlara tanıtacağımız bir sürü iyi gruptan biriydi.

³ Stations Of The Crass: Crass’ın istasyonları. Yer altı istasyonlarına grfiti çizmelerini gönderme yapıyorlar.

80 ilkbaharında hapisanedeki anarşistler için bir dizi konser verdik. Onlara paradoksal bir şkilde “persons unknown” deniyordu. Bize bir anarşist merkez açacaklarını ve katkıda bulunup bulunamayacağımızı sordular. Bizde Poison Girls’le Bloody revolutions’ı kaydedip bu projeye katkıda bulunduk. Yaklaşık bir yıl kadar Persons Unknown⁴’daki eski tüfek anarşistlerle anarko-punklar arasında mutsuz muhabbetler oldu. İdeolojik baskılar sonucu merkez kapatıldı sonunda.

Tam bu sıralarda bir feminist hareket başlattık. Bazen can sıkıcı bir grup olduğumuzdan haberdardık. Çalışmalarımızdaki feminist hareket tamamıyla gözardı ediliyordu. Biz de Penis Envy’i piyasaya çıkarttık.

Piyasaya çıktıktan bir hafta kadar sonra 15 numaradan listeye giren Penis Envy doğal olarak öteki hafta ilk 100 içinde yoktu. Major plak şirketleri kendi plaklarını ilk 100’e sokmak için para öderse bazılarının dışarıda kalması gerekir. EMI tarafından sevilmediğimizi biliyorduk. EMI’dsan birisinin Crass elemanı ile görüşmesi yasaktı. Dükkanlarında hiçbir materyalimiz satılmıyordu. Bloody revolutions’taki posterden dolayı uyarı uyarı aldıktan sonra.

Kolay değildi; yaratmak istediğimiz herşeyi onklar yok ediyorlardı. Stonehenge Festivalinde çalmak istedik, ama bisikletlilerden dayak yedik. National Front ve Ship tarafından engellenen konserlerimiz oldu. Bunun gibi bir sürü belamız vardı ama yine de eğlencemizi sürdürüyorduk.

1981’de Christ- The Album’ü kaydediyorduk. 82’de piyasaya sürdüğümüzde bela eğlencenin üstüne çıkmıştı. Çünkü İngiltere savaşa girmişti.

Güney georgia isminde, daha önce ismini duymadığımız, bir adeadaki olaylar; Falkland denilen daha önce ismini hiç duymadığımız bir başka adaya sıçramıştı. Yüzlerce genç insan ölmeye başlayınca şarkılarımız protestolarımız, marşlarımız, sözlerimiz ve fikirlerimiz cişddiye alınmaya başlamıştı. Thatcher savaşı seçim için imaj olarak kullanıyordu. O açıkça savaş istiyordu.

Hainj olatrak görünme riskine rağmen Anti-Falkland savaşı kampanyalarımıza devam ettik. Basın tarafından da hain olarak adlandırıldık. Devlettende adımlarımıza dikkat etmemiz emize yönelik mesajlar uyarılar aldık. Barış hareketi çok iyi gidiyordu. İnsanlar savaş istemiyoruz diyue haykırıyordu. Ve artık bir savaş vardı.

⁴ Persons Unknown: Bilinmeyen insanklar

Savaş bittiğ zaman “How does it feel to be mother of a thousand death?”⁵ albümümüz çıktı. Fanlarımız tarafından çok beğenildi. Thatcher albümü dinledikten sonra İçişleri Bakanlığında cezalandırılmamızın kaçınılmaz olduğunu söylemişti. Radyo programının bitiminde Tim Eggar’ın tam bir deli olduğunu söylememiz işin tuzu biberi olmuştu. Parti ile başımız belaydı. Tambu sıralarda Opposition üyelerinden destekleyici mektuplar almaya başladık.

Kendimizi garip ve korkutucu bir arenede bulduk. Bizler fik,irlerimizi açık görüşlü insanlarla paylaşmak istiyorduk. Ama görüntümüzün içinde kara gölgeler vardı şimdi.

Christ- The Albüm’ün hazırlanışı ve çıkışı bayağı uzun sürmüştü. Bu tembelliğimiz ve bunun üzerine Falkland Asavaşı vs. ile tam bir moral çöküntüsü yaşıyorduk. Tam bu noktada82’nin sonunda ateşleyici bir şeye ihtiyaç hissettik ve ilk squat konserimizi organize ettik. Şimdiklerin Zig-Zag klübü olan o zamanki ,işgal evinde bağımsızlığımızı bir kre daha ilan ettik. Bu sefer yaklaşık yirmi grupta bizimle beraber idi. Gerçek anlamda punk olan yirmi grup. Yirmidört saatlik bu enerji patlamasını sağlamamız dünya üzerindeki bir çok organizasyona ilham kaynağı olmuştu. Dersimizi almıştık. Ve “Do it yourself” hyiç bu kadar gerçekçi olmamıştı.

“Yes Sir I ill” isimkli albümümüz ilk taktik karşılığımızdı. Bu çalışmamızdaki mesajımız çok gürültülü ve açıktı. Kendimizden başka otorite tanımayın.

Politik pozisyonumuz gittikçe uçlara yaklaştıkça, nedenlerimizi açıklamak için daha temiz birşeyler yapmamız gerekiyordu. “Kendi” kavramı üzerinde durduk. Zaman zaman slogancılık yapıyoruz diye suçlandık. Şimdi gerçekleri açığa çıkartmanın zamanı. Sinirimizin sebebi aşktan geliyordu., nefretten değil. Söylediklerimiz ve yaptıklarımız bizi rahatsız etmeye başladı. Gherçekten kansız bir devrim yapmak mümkün müydü? Gerçekten gerçekmiydik? Yoksa kendi paradokslarımız bizi yok mu ediyordu.

Bu sıralarda Thatcher gate kasetlerini dünya basınına yolladık. Bu kasette Reagen ve Thatcher’ın Belgrano’nun batmasının sorumluluğu üzerine konuşmaları vardı. Bunun sonucunda Thatcher’i avrupadaki nükleer silahlar için tehdit ediyordu. Bu olay bir sürü diplomatik muhabbete neden oldu. Gazeteler çok fazla bahsettiler. Başımıza iş açılacağından kork-

⁵ How It Feel To Be A Mother Of A Thousand Death: Bin ölünün annesi olmak nasıl bir duygu. Burada Falkland Savaşında ölen insanlar için Thatcher’a gönderme yapıyorlar.

muştuk. Derken The Observer'dan bir gazeteci bizimle konuşmak istedi. İlk başta yalanladık ama sonradan tüm sorumluluğu üzerimize aldık. Kasetin kaynağı konusunda hiç sır vermedik.

Daha önce grafiti ve benzeri eylemler yapmıştık. Ama bir kaset olayı başkaydı. Telefon hiç susmuyordu. Bizden bir grup punk diye bahsediyorlardı. Bir çok röportaja katıldık. Bir çok röportaja katıldık. TV showları vs vs. hep anarşist bir çerçevede konuşuyorduk. Artık medyastarı olmuştuk.

Yollardaki yedi yıldan sonra; fikirletrimizi açıklayacak bir platform bulmuştuk ama anlayışımızı kaybetmiştik. Eskiden cömert ve canayakinken şimdi, insanların iyi olduğuna inanmayan, alaycı ve içe kapanık olmuştuk. Neşeli iken mutsuz olmuştuk. Optimist olmamız sebebimizken şimdi pesimist idik artık.

1984'e gelindiğinde herşey Orwell'in romanındaki kadar kötüydü. İşsizlik, evsizlik ve açlık. Polis gücü gerçek olarak karşımıza çıkıyordu. Süren mahkemelerimiz umudumuzu kırıyordu. Kısacası sizi konuşturmamak için bir çok yolumuz var demeye getiriyorlardı.

O yaz son sahne showumuzu yaptık. Güney Galler maden işçilerine destek olarak düzenlenen bir konserdi. Sahnede özgürlük savaşının bitmediğini söyledik ancak eve döndüğümüzde hepimiz bir şeylerin bittiğinin farkındaydık. Fikirlerimizi açıklayacak yeni yollara gereksinimimiz vardı. Bir iki hafta sonra Hari Nona kendi yolunu aramak için gruptan ayrıldı. Klendimizden başka otorite tanımayız diyorduk ama biz kendimiz olmayı unutmuştuk. Çünkü biz Crass olmuşuk. Class War 'dan Christians For Peace'e kadar tüm hareketler kaybettiği değerleri tekrar yakalamak zorundaydı. Düşmanı tanımlayamadığımız için hepimiz suçluyuz..

Onlar ve siz diye bir şey yok; sadece sen ben ve biz varız. Kendimizi bulmak zorundayız. Olmak için karatenin amacı, kırmayı istediği o tuğla değil ; gerisindeki boşluktur. İşte bu örnekten öğrenecek çok şeyimiz olduğuna inanıyorum.

Bize şiddet ve terör olarak olarak dönen şeytanın gölgesini yok etmek için çok fazla zaman enerji ve ruhumuzu harcadık.. O gölge geldi kalplerimize oturdu. Ve şimdi kalplerimizi ışığa çıkarmanın zamanıdır.

Dünyadaki hastalığı yeteri kadar biliyoruz. Bu hastralığa daha fazla eklememek için dikkatli olmalıyız. Hepimiz kaybettik ve hepimiz başardık. Eğer bir şeyler yapmak istiyorsak; yapacak kadar güçlü olmalıyız. Crass; aşk, barış, özgürlük demekti. Şimdi bunu daha iyi biliyoruz.

Anarşist Kütüphane

Crass
Punka Karşı Punk Crass
Otobiyografi
199?-200?

01.08.2022 tarihinde şuradan alındı: kronk7.tripod.com

tr.anarchistlibraries.net